

BÀI 15.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(Ttbg)*

10.

Sàigòn, thứ Năm 18/7/1968

Buổi chiều thứ Năm 18/7/1968, khoảng 6 giờ, trời vừa sụp tối, anh Thùy bỗng từ ngoài cửa bước vào phòng khách, vai đeo ba lô, vóc dáng phong trần, da đen xạm, vẻ tươi cười hơn hờ. Thật nhanh, cái tươi cười này tắt ngấm khi nhìn thấy Vũ ngồi cạnh tôi trong một bàn trò chơi đang bày ra giữa cả mấy chị em. Trái tim tôi cơ hồ thất lại khi bắt gặp ngay ánh mắt thất vọng của anh Thùy lúc bắt tay Vũ.

Từ đó, dẫu rằng cùng ngồi lại trong trò chơi với các em, cùng dùng cơm với gia đình và với Vũ thì nơi anh Thùy đã chỉ cho thấy sự lơ lửng lơ, im lìm nhiều hơn nói.

Dĩ nhiên cả nhà không ai ngờ đến thái độ này của anh, nhưng *còn tôi thì rất hiểu. Người thứ hai hiểu chuyện là Vũ.*

[Từ những ngày còn xuống Hóc Môn thăm Vũ, Vũ đã biết tình cảm của những người bạn trai dành cho tôi mà anh Thùy là nhân vật nổi bật. Vũ thường nói với tôi:

“Bé là người con gái ngây thơ một cách kỳ cục và không hề biết chút nào xảo thủ tình cảm như thường tình con gái thời bây giờ hay có.”

Tôi ngạc nhiên thì Vũ giải thích:

“Nếu là kẻ khác, người ta sẽ giấu nhem chuyện có nhiều bạn trai trong cùng một thời gian như một thứ của riêng. Còn bé, bé khai hết với anh.”

Tôi cười:

“Em khai vì đâu có yêu người ta mà chỉ yêu Vũ!”

Vũ thở dài:

“Anh sợ sau này đời bé sẽ khổ vì sự thành thật ngây thơ một cách độc đáo đó trong cá tính em”.]

Phải nhận rằng nơi Vũ có tính cách “*thật là đàn ông*” (hay có lẽ điều ấy khởi sinh vì **Vũ biết** tôi yêu Vũ duy nhất trong số những người vẫn bao quanh tôi dạo đó?)

Thời gian trước, Vũ không bao giờ tỏ ra phiền giận khi biết tôi vẫn nhận và trả lời những lá thư anh Thùy. Vũ nói:

“Anh ấy đang ở tiền đồn, sinh mạng bị lấy mất lúc nào không biết. Những lá thư của bé là những an ủi lớn cho anh ấy. Bé cứ viết đi, anh không buồn đâu”.

Lúc này cũng vậy.

Ngay từ buổi thứ nhất hiện hữu anh Thùy, khi chia tay nơi đầu ngõ, Vũ đã dặn riêng tôi:

“Anh ở đây gặp bé dễ dàng, chứ còn anh Thùy ở xa về, bé đừng ầy náy theo anh, cứ chuyện trò cùng anh ấy.”

Phần tôi tự nhiên thấy thương anh Thùy vô cùng, trong đồng lúc là thương Vũ dào dạt. Cái Thương dành cho anh Thùy KHÁC HẸN với cái dành cho Vũ. Thương anh Thùy khi biết rằng *trong tim anh, những mối hy vọng về tôi đã vỡ nát*. Còn thương Vũ trong ý nghĩ “*đây sẽ là những ngày cuối cùng Vũ còn có được tôi.*”

Manh nha từ trong ý thức, tôi biết rằng CẢ HAI chẳng ai được sở hữu tâm hồn và cuộc đời tôi từ đây nữa. Do đó, hai cái *thương* mới thể hiện nồng nàn hai hướng khác biệt trong sâu thẳm trái tim riêng.

[Dạo ấy tôi chỉ *cảm nhận mà không biết phân tích*. Phải đợi đến lúc này mới thấy rõ **tại sao** lại mang trong óc cái tư tưởng “*Đây sẽ là những ngày cuối cùng trong tình yêu với Vũ.*”

Ý nghĩ khởi đi từ cái *mặc cảm có tội với anh Thùy*.

Trên nhận định của LÝ TRÍ, so với mối tình ấp ủ giữa một môi trường sống đầy đạn bom nguy hiểm mà anh Thùy đang hứng chịu, thì Vũ (với sự không chung thủy, biểu tượng qua lần hiện diện của cô Tính) quả tình là KHÔNG XÚNG ĐÁNG để được nhận lãnh tâm hồn và cuộc đời tôi.

Tuy nhiên trên những lý lẽ của TRÁI TIM, tôi còn yêu Vũ nên ***có lòng bào chữa*** cho Vũ.

Đó cũng là điểm đặc biệt mà một lần anh họa sĩ Hoài Nam đã nhận xét về tôi: “*Em khổ vì hai mặt lý trí và tình cảm đều được đặt ngang hàng nhau và đều cùng có những lý lẽ sáng suốt như nhau. Giá chỉ cần lệch một phía, em đã có hạnh phúc.*”

Áp dụng câu ấy vào sự kiện Vũ và anh Thùy, trái tim và khối óc tôi cùng làm việc một lúc. Do đó mà nhận thức rất dễ dàng giá trị của vấn đề đang xảy ra khi ấy.

Và ***cái quyết định quay lưng*** với Vũ KHÔNG PHẢI phát sinh từ hình ảnh anh Thùy như gia đình tôi và cả Vũ đều lầm tưởng, mà ***chính đã khởi đi từ cái nhìn sáng suốt của tôi***.

Bây giờ, điểm đáng nói về hình ảnh Người Tình Định Mệnh chính ở điểm đã **đưa đến sự xuất hiện bất ngờ** của vai trò anh Thùy trong câu chuyện. Nếu không có điều ấy, có lẽ rằng tôi đã *an phận làm vợ Vũ* với một vết tì đỏ vỡ trong tim theo chuyện cô Tính. Tự hỏi, tôi sẽ hạnh phúc hơn trong niềm tha thứ? Hay là đau khổ càng nhiều trong ý niệm chịu đựng (khi tôi chỉ là cô gái chưa đầy 20 tuổi của thời điểm đó)?

Không biết được.

Không ai biết được việc gì sẽ đưa đến cho mình phút giây kế tiếp. Tôi chỉ biết làm cái hành động ĐỐI DIỆN. Đối diện với những nỗi đau mất mát của *ngày xưa* và với những ngậm ngùi hoài cảm của *ngày nay*].

Ngày hôm sau, Vũ vẫn đến chơi như thường lệ, còn anh Thùy thì vẻ mặt lặng lẽ câm nín hẳn. Đôi mắt anh vốn đầy nét u uẩn, giọng nói nhỏ nhẹ, bây giờ trông lại càng thêm u uẩn, nhỏ nhẹ. Tôi không dám trò chuyện nhiều với riêng anh vì *bóng dung thấy sợ* theo cái buồn trên mặt anh, *thấy như mình có tội*.

Anh là bạn thân nhất của cậu Tân từ Tiểu học lên đến Trung học, vậy mà khi thấy anh và cậu trò chuyện, sao tôi lại cảm nghe xót xa thương cảm cho anh thật nhiều. Tôi biết, *con người* để anh tìm về trong những ngày phép hôm nay không phải là cậu, mà chính là tôi. *Con người* anh mong trò chuyện phải là tôi chứ không là cậu. Vậy mà suốt một ngày kế tiếp hôm sau, anh chẳng lần nào trò chuyện với tôi, lý do dễ hiểu là có sự hiện diện của Vũ và nhất là sự vỡ nát của tâm hồn anh.

Buổi chiều ngày thứ hai, anh xin phép mẹ tôi được cùng cậu Tân đi lên thăm ông cậu ở Gò Vấp. Mãi tới khuya, hai người trở về thì thấy anh đã say mèm. Tôi giăng giúp anh cái mùng ở một căn phòng nơi dãy nhà ngang.

Nửa đêm tỉnh giấc xuống bếp tìm nước uống, nhìn qua làn voan mỏng, thấy anh vẫn còn say, dáng nằm thật cô đơn, lòng tôi như se lại. Tôi thương anh như với một người anh, với cậu Tân, nên nỗi khổ nào của anh, tôi cũng đều cảm nhận.

Bây giờ nỗi khổ đó lại đến từ chính tôi, hỏi làm sao tôi không khỏi đau lòng cho được?

Từ trong bếp tối, tôi cứ đứng lặng nhìn anh, trí não ngây dại. **Cái quyết định “bỏ Vũ” có lẽ phát sinh ngay từ khi ấy.** Bỏ Vũ, bởi vì từ sâu thẳm đáy tim, tôi biết rằng mình chẳng thể yêu được anh Thùy để có thể nhận lời làm vợ anh, nhưng cũng **không bao giờ muốn vì Vũ** mà nên đau khổ cho anh.

□

Sài Gòn, thứ Bảy 20/7/1968

Buổi sáng tỉnh giấc, khuôn mặt anh Thùy có nét áy náy vì con say đêm trước, nói với mẹ tôi những lời xin lỗi. Tôi lân la trò chuyện, rủ anh cùng đi mua sách. Anh mau mắn nhận lời.

Khi Vũ đến, tôi nói Vũ hay cái hẹn đi mua sách với Thùy. Vũ gật đầu

“Bé cứ đi chơi với anh Thùy nhé. Anh ấy là ưu tiên, bé nên làm vui lòng, đừng bận tâm đến anh. Anh ở nhà chơi với các em, đợi bé.” (Sao nghe thương Vũ mệnh mang vì câu nói và cái thái độ quảng đại này).

Anh Thùy chở tôi đi phố bằng chiếc xe gắn máy của cậu Tân. Anh mặc bộ áo trần phong trần, cạnh bên tôi trong lối ăn vận trang nhã lịch sự của một đứa con gái quen ưa thích ăn mặc đẹp.

Ngồi ở yên sau, tôi đưa tay nắm nhẹ vai anh thì thấy anh cười:

“Đạo trước về Sài Gòn học Thủ Đức, cậu Tân giới thiệu anh quen cô Uyên, đi chơi với cô ấy, anh thấy bụng ấm vì cô ấy quen ôm eo ếch. Bây giờ đi với em, lại thấy cái vai ấm mà cái bụng lành lạnh trống trơn.”

Tôi *không dám* đáp lại lời gì với anh, *không dám* để anh hy vọng xa hơn nữa.

Suốt buổi chiều, anh chỉ đứng chờ tôi mua sách, xong mời tôi vào một quán *café* Mai Hương góc Pasteur-Lê Lợi, nhưng tôi từ chối, xin anh đưa về.

[Mấy chục năm sau, cũng chẳng hiểu tại sao lại từ chối lời mời ấy?]

Anh không nói gì, lẳng lặng làm theo ý tôi.

Về đến nhà, anh bỏ buổi cơm tối cùng gia đình tôi, theo cậu Tân đi chơi và cũng mãi đến khuya mới trở về.

[]

Sài Gòn Chủ nhật 21/7/1968

Buổi sáng, ngủ dậy, tôi thật ngạc nhiên khi thấy anh Thùy đã khấn áo chỉnh tề, ba lô đeo vai, khuôn mặt nát tan nét tuyệt vọng.

Tôi hỏi:

“Anh đi đâu sớm vậy?”

Anh cười, cái cười như mếu:

“Anh trở ra Quảng Ngãi, nhưng định ghé Nha Trang vài ngày thăm ông bà cụ. Anh chờ em dậy để chào từ già.”

Tôi thốt khựng trong tâm trạng nhói đau kỳ quái. Trong thư gửi tôi tháng trước, anh viết là sẽ dành 15 ngày phép tắm biển với chị em tôi ở Nha Trang; không ngờ anh lại bay thẳng vào Sài Gòn trước. Vì vậy mà “*đụng đầu*” Vũ.

Tôi thấy thẳng thốt trước sự việc anh bỏ đi sớm hơn dự tính, nhưng im lặng không nói gì.

Khi ấy mẹ tôi hỏi:

“Bao giờ Thù lấy vợ đây?”

Anh cười, nụ cười thật buồn:

“Chắc *chẳng bao giờ* đâu chị ạ. Mà nếu có thì lúc đó chị phải ăn trầu bằng cái ống ngoáy rồi.” (Anh vẫn theo cậu Tân, gọi mẹ tôi là *chị*.)

Xong, cùng tôi vào phòng khách, đứng tần ngần trước tủ sách, anh rút ra quyển *Ngư Ông Và Biển Cả* của Hemingway, và nói:

“Cho anh mượn đem theo đọc trên máy bay.”

Rồi anh ra đi cùng cậu Tân mà *không một lần nhìn vào mặt tôi*.

□

(Xem tiếp bài 16-

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 11).

□